

РЕШЕНИЕ

№201

София, 13 ноември 2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и втори октомври две хиляди и осемнадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ:КАПКА КОСТОВА

ЧЛЕНОВЕ: РУЖЕНА КЕРАНОВА

ВАЛЯ РУШАНОВА

при секретар: Марияна Петрова

и в присъствието на прокурора Стелияна Атанасова

изслуша докладваното от съдията Ружена Керанова

н. дело № 760/2018 година

Върховният касационен съд е трета инстанция по делото, образувано по жалба, подадена от името на подсъдимия И. И. Г. срещу въззивно решение № 164/12.06.2018 г., постановено по ВНОХД № 210/2018 г. от Апелативен съд – Пловдив.

Касационната жалба се позовава на касационните основания по чл. 348, ал.1, т. 2 и т. 3 от НПК. Твърди се, че въззивният съд не е обсъдил всички факти и обстоятелства по делото, а се е задоволил да повтори „неверните” изводи на окръжния съд. При постановяването на съдебния акт са кредитирани показанията на полицейските служители, но служебното им положение не можело да служи като „индулгенция”, че казаното от тях е истина. Цитираните показания са противоречиви и са „изгладени” чрез прочитането на показанията на свидетеля И., но оставят съмнения относно действителната фактическа обстановка. Претенцията за явна несправедливост на наложеното наказание се

обосновава с доводи за недостатъчна оценка на смекчаващите отговорността обстоятелства. Отправеното искане е за отмяна на решението и оправдаване на подсъдимия по повдигнатото обвинение, алтернативно да се намали наказанието лишаване от свобода от шест месеца на три месеца.

Подсъдимият И. И. Г. не се явява, редовно призован. Защитникът му поддържа жалбата по съображенията, изложени в нея.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура дава становище за неоснователност на подадената жалба и законосъобразност на атакувания съдебен акт.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното :

С присъда № 11/23.03.2018 г., постановена от Окръжен съд – Пазарджик по НОХД № 140/2018 г., подсъдимият И.И. Г. е признат за виновен и осъден за извършено от него престъпление по чл. 304а във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК и във вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца, изтърпяването на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за срок от три години, както и глоба в размер на 200 лева. Подсъдимият е оправдан за довършено престъпление.

С атакуваното сега въззивно решение присъдата е потвърдена.

Жалбата е неоснователна. Наведените с нея доводи са почти напълно идентични с тези, съдържащи се и във въззивната жалба.

При извършената касационна проверка не се разкриват съществени пропуски в атакуваното решение, които да обусловят извод за липса на мотиви. Върховният касационен съд нееднократно е изразявал становището си, че когато въззивният съд не е стигнал до различни фактически изводи въз основа на доказателствата по делото, той не е длъжен да обсъжда всичко онова, което е задължително за мотивите на първоинстанционната присъда.

Изискванията на законодателя към съдържанието на въззивното решение, регламентирани в чл. 339 от НПК, са били спазени от апелативния съд. В мотивите на съдебния акт са отразени фактическите обстоятелства, приети от съда, доказателствата въз основа, на които те са изведени, както и решението по приложимото право. Апелативният съд не е имал основание да не се съгласи с доказателствената дейност, извършена от първата инстанция и да подкрепи изградената логична фактическа обстановка. В аргументацията на атакуваното решение ясно е проследимо формираното вътрешното убеждение във връзка с оценката на доказателствата и средствата за тяхното установяване.

Основното усилие на касатора, изводимо от краткото съдържание на жалба, е насочено към атакуване на изводите за достоверност на показанията на свидетелите И. и П., направени от предходните инстанции. Още първостепенният съд убедително е аргументирал своето становище да кредитира с доверие показанията свидетелите, преки участници в събитието. Показанията им, доколкото те са в основата на фактическите изводи, са подложени на детайлна проверка. Противно на отразеното в жалбата, подходът на съдебните инстанции към обсъжданите гласни доказателствени източници не е произволен, още по-малко е вярно, че оценката за тяхната достоверност се дължи на обстоятелството, че те са полицейски служители. Показанията на свидетелите не са останали извън проверката за пристрастност и противоречивост, но тя не е довела до разколебаване на извода за обективност на съобщената от тях доказателствена информация.

Фактът, че съдът е констатирал противоречие в показанията на свидетеля И., депозирани от него в двете фази на процеса, относно един детайл сам по себе си не може да се определи като съществен показател, че заявеното от него е неистина. Първостепенният съд, констатирайки противоречието, е приложил процесуалната техника по чл. 281, ал. 4 от НПК и е приобщицл показанията на свидетеля. След прочитането им разпитът на свидетеля е

продължил и той ясно е посочил защо поддържа заявеното от него пред разследващия орган. Съдът е установил, че данните, съобщени от свидетеля И., съответстват на показанията на П. относно : реда, по който е извършена проверката; уведомяването на подсъдимия за допуснатите от него нарушения на ЗДП и предстоящото съставяне на акт; последващото действие на подсъдимия – пуснал през отворения прозорец банкнотата от 50 лева; и заявеното от него да се почерпят „стабилно”, да не му съставят акт. Така изнесените факти от свидетелите са намерили, макар и косвена, подкрепа в останалите доказателствени източници – показанията на свидетеля Божилов и Костадинов, протокола за оглед и вещественото доказателство.

Не намира доказателствена подкрепа и опитът на защитата да постави под съмнение изводите за достоверност на свидетелските показания, противопоставяйки ги на обясненията на подсъдимия. Обясненията на Г. са отхвърлени, след като са подложени на внимателна проверка. Приетата неубедителност на съдържащата се в тях теза се дължи не само на опровергаването ѝ от оценените като достоверни други доказателствени източници, но и на наличните вътрешни противоречия в обясненията, за което още в мотивите на присъдата са изложени подробни съображения, утвърдени и от въззивния съд.

Твърдението в касационната жалба за неизясненост на фактическата обстановка не е подкрепено с конкретни доводи. Жалбоподателят се е въздържал да посочи какви обстоятелства, значими за определяне на фактическия състав на престъплението, са останали неизяснени. Заявеното така несъгласие с фактическите изводи на съдебните инстанции не обосновава наличие на касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК, след като те (изводите) са установени чрез доказателствена съвкупност, събрана и оценена по установения процесуален ред.

Обобщено, по делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, представляващи основание за отмяна на атакувания съдебен акт.

С касационната жалба не се претендира наличие на основанието по чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК. В рамките на приетата фактология материалния закон е приложен правилно. Затова и претенцията за оправдаване на подсъдимия е неоснователно, доколкото този резултат може да се постигне само в случая по чл. 24, ал.1, т. 1 от НПК – когато деянието не съставлява престъпление.

Неоснователни са и възраженията за явна несправедливост на наложеното наказание.

Санкцията, утвърдена от въззивния съд, е определена при сериозен превес на смекчаващите обстоятелства, обусловен и от тези, посочени сега с касационната жалба. Чистото съдебно минало на подсъдимия, липсата на криминални прояви, ниската стойност на предмета на престъплението, са приети от предходните инстанции, а тяхната относителна тежест е отчетена по начин, най-благоприятен за него. Изтъкнатото от касатора обстоятелство – строеж на къща със собствени средства, не е фактор, който е с действителна значимост за отмерване на справедливо наказание.

Наложено наказание от шест месеца лишаване от свобода и приложението на чл. 66 от НК не е явно несправедливо, тъй като не е в очевидно несъответствие с обществената опасност на деянието и дееца. Така определената по вид, размер и начин на изтърпяване санкция ще осигури необходимия баланс между поправянето и превъзпитанието на подсъдимия и общопревантивната функция на наказанието, поради което настоящият съдебен състав намира, че не са налице предпоставките на чл. 348, ал. 5 от НПК, налагащи упражняване на правомощията по чл. 354, ал.2, т. 1 от НПК. Затова искането за намаляване на наказанието до три месеца лишаване от свобода, поддържано в касационната жалба, е неоснователно.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 354, ал.1, т. 1 от НПК,
Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 164/12.06.2018 г., постановено
по ВНОХД № 210/2018 г. от Апелативен съд – Пловдив.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.